

Arrest

**nr. 105 504 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. CAMBIEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de asielinstanties intentioneel hebben gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekers ondernemen geen poging om deze

vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperken zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Verzoekers stelling dat hij in het verleden problematische ervaringen heeft gekend met de autoriteiten in zijn land van herkomst en dat hij zich heeft gehouden aan de 'raad' van smokkelaars, biedt geen verschoning. Op verzoekers rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekers dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Gelet op het voorgaande en op de vaststelling dat verzoekster geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende haar verblijf aldaar, kan er geen geloof meer worden gehecht aan hun asielrelaas. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. Hetzelfde kan gezegd worden over de stukken gevoegd bij het verzoekschrift. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt nog dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch gezien het hier om een uiterst lokaal conflict gaat en verzoekers niet uit deze regio afkomstig zijn, staat dit conflict hun terugkeer naar Pakistan niet in de weg. Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 april 2013, stellen zij dat zij zich geëxcuseerd hebben voor de leugens. Zij betogen dat hun verklaringen onderzocht moeten worden en wijzen erop dat veel documenten werden ingediend.

De Raad herhaalt dat op verzoekende partijen een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het aan hen is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekende partijen frauduleuze verklaringen hebben afgelegd betreffende hun verblijfplaatsen en reisroute. Dat zij zich geëxcuseerd hebben voor de leugens, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij op intentionele wijze de asielinstanties hebben proberen te misleiden. Daarenboven werd vastgesteld dat tweede verzoekende partij geen asielaanvraag indiende tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, een houding die haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In de mate verzoekende partijen betogen dat hun verklaringen ten gronde dienen onderzocht te worden stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen uiteengezet wordt waarom ook geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden vluchtrelaas, met name omdat het weinig kan overtuigen dat tweede verzoekende partij en haar familie, gezien de Pakistaanse context van mogelijke spanningen tussen soennieten en sjiieten niet op de hoogte zouden

zijn geweest van het feit dat eerste verzoekende partij een sjiïet is. Zo verzoekende partijen in het verzoekschrift stellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat eerste verzoekende partij sjiïet is en het niet van belang is of zij al dan niet een bekeerde sjiïet is, en eerste verzoekende partij ten tijde van het huwelijk in het buitenland verbleef en er nooit een huwelijksplechtigheid is geweest, wijst de Raad erop dat dit verweer niets wijzigt aan de ongeloofwaardige verklaring dat tweede verzoekende partij en haar familie niet op de hoogte zouden zijn geweest van het feit dat eerste verzoekende partij sjiïet is, reden waardoor de problemen zouden zijn ontstaan. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld is deze bewering van de verzoekende partijen immers ongeloofwaardig gezien “de Pakistaanse context van mogelijke spanningen tussen Soennieten en Sjiïeten”, motief dat ondersteund wordt door de stukken van het administratief dossier, met name de ““Subject Related Briefing” “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”” van 31 oktober 2012, waaruit blijkt dat ook in de regio waar verzoekende partijen vandaan komen sektarisch geweld tussen soennieten en sjiïeten plaats vindt. Verzoekende partijen weerleggen dit pertinente motief niet door blote en leugenachtige beweringen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt nog dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch gezien het hier om een uiterst lokaal conflict gaat en verzoekende partijen niet uit deze regio afkomstig zijn, staat dit conflict hun terugkeer naar Pakistan niet in de weg. Verzoekende partijen weerleggen deze vaststelling niet.

Derhalve is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen naast een poging om de autoriteiten te misleiden met leugenachtige verklaringen omtrent hun vertrek uit hun land van herkomst en het verblijf van tweede verzoekende partij in het Verenigd Koninkrijk zonder asiel aan te vragen, ook ongeloofwaardige verklaringen afleggen omtrent de voorgehouden problemen omdat eerste verzoekende partij sjiïet is.

Deze vaststellingen volstaan om de door hen bijgebrachte documenten niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gelet op de frauduleuze verklaringen van verzoekende partijen en het feit dat zij hun vluchtrelaas niet aannemelijk maken kunnen aan de stukken ingediend samen met het verzoekschrift geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS